

РЕШЕНИЕ

№ 62

гр. М., 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – М. в закрито заседание на четиринадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Аделина Троева

Членове: Аделина Тушева
Елизабета Кралева

като разгледа докладваното от Елизабета Кралева Въззивно гражданско дело № 20221600500008 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК

С Решение № 33/12.10.2021 година постановено по гр.д. №451/2021 година по описа на Районен съд гр. Б. е признато за незаконно и е отменено на основание чл.344, ал.1, т.1 от КТ уволнението на Д. В. П. ,извършено със Заповед № № 103/21.05.2021 г. на управителя на „ВиК-Б.“ ЕООД, с която заповед е прекратено трудовото правоотношение на ищцата с „ВиК- Берковица“ ЕООД поради съкращаване на щата, на осн. чл. 328, ал. 1, т. 2, предл.2 от КТ и същата е възстановена на заеманата преди уволнението длъжност „XXX“ при „ВиК-Б.“ ЕООД като и е присъдено обезщетение в размер от 6050,28 лева /шест хиляди и петдесет лева и двадесет и осем стотинки/, представляващо обезщетение за оставане без работа поради незаконното уволнение, считано от 21.05.2021 г. за период от шест месеца, на осн. чл.344, ал.1, т.3 от КТ вр. чл. 225, ал.1 от КТ, ведно със законната лихва върху главницата , считано от датата на предявяване на исковата молба в съда - 15.07.21 г. и до окончателното изплащане на паричното вземане, както и направените по делото разноси.

Това Решение е обжалвано от „В. Б.“ ЕООД гр.Б., представлявано от управителя Д.З. чрез адв.Г.Г.-МАК .В жалбата се излагат подробни доводи за неправилност, незаконосъобразност и нецелесъобразност на атакуваното решение като се твърди, че съкращението е реално и към 20.04.2021 година в действащото щатно разписание липсва длъжността „служителки ресурси“.Моли съда да отмени изцяло обжалваното решение

като незаконосъобразно, като отхвърли предявените иски като неоснователни и се присъдят направените разноски по водене на делото.Алтернативно прави искане , ако обжалваното решение е правилно и законосъобразно да бъде отменено само в частта за искането по чл.344,ал.1,т.2 от КТ за възстановяване на работа, тъй като е налице функционална невъзможност да бъде изпълнено в тази част решението.

Горното се поддържа и в съдебно заседание от процесуалния представител адв.Г.Г. с подробно изложени доводи и съображения.

В срока по чл.263 от ГПК е постъпил отговор на жалбата от въззиваемата Д.В. П. чрез адвокат Ж.С. от АК М. с изложени доводи за нейната неоснователност.Моли съда да остави същата без уважение и потвърди атакуваното решение като правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание поддържа изложеното в жалбата си чрез процесуалния представител адв.Ж.С..

Във въззивната инстанция не са събрани нови доказателства.

Окръжният съд като провери атакувания по реда на въззивното обжалване съдебен акт във връзка с оплакванията в жалбата и доводите на страните, приема следното:

Въззивната жалба е допустима, подадена от надлежна страна в процеса- ответник в първоинстанционното производство в предвидения от закона срок, а разгледана по същество е неоснователна.Съображенията на МОС за това са следните:

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно.

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно съединени иски с правно основание чл.344,ал.1,т.1 , т.2 и т.3 от КТ.За да уважи същите съдът е приел, че уволнението на ищцата е в резултат на незаконно уволнение, тъй като ответникът като работодател, издал оспорената заповед за уволнение не е доказал спазване изискванията за специалната закрила при уволнение по чл. 333, ал.1 т.3 и ал.4 4от КТ. Това неизпълнение на законовата процедура при съкращението само по себе си е достатъчно основание за признаване уволнението за незаконно и отмяна на заповедта, с която е прекратено трудовото правоотношение между страните, с правно основание чл.328, ал.1, т.2, пр.2 от КТ, поради което е уважил изцяло така предявените иски.Така направените изводи са правилни, законосъобразни, съответстват на събраните в процеса доказателства и напълно се споделят и от настоящата инстанция.Съображенията на МОС за това са следните:

Исковата претенция е с правно основание чл.344 ал.1 т.1, 2 и 3 от КТ.Установи се и не се спори между страните, че ищцата в

първоинстанционното производство е била в трудово правоотношение с жалбоподателя, като по силата на трудов договор № 33/01.10.1998г. е заемала длъжност „XXX“.

От събраните по делото медицински документи - лабораторно изследване със заключение, два броя епикризи, решение на ОКОК, осем броя болнични листа и експертно решение /л.11-24/, се установява, че ищцата е страдала от онкологично заболяване и е била с диагноза „екзоцервикс“.

Видно от писмо на РЗИ-М. с изх. номер 25-78 от 14.04.2021г., адресирано до ответното дружество, последното е било информирано за медицинското състояние на ищцата, като е получило копие от Експертно решение № 90085/57/02.04.2021 г. на дата 20.04.2021 г. /л. 131/.

С допълнително споразумение № 23/20.04.2021г. към трудов договор № 33/01.10.1998г. /л.7/ и длъжностна характеристика за длъжност „XXX“ /л.8/, връчени на ищцата на 20.04.2021 г., считано от 01.01.2021 година на осн. чл. 119 от КТ на същата е определено основно месечно трудово възнаграждение в размер на 740,00 лева и допълнително възнаграждение за придобит трудов стаж в размер на 36% - 266,40 лева.

Установено е по делото, че със Заповед № 32/01.03.2021 г. на управителя на ответното дружество било утвърдено ново щатно разписание на длъжностите, считано от 01.03.2021 г., като броят им бил намален от общо 31,5 броя на 27,5 броя. Съгласно приложените списъци съкратените щатни бройки били тези на „касиер счетоводство“, „завеждащ личен състав, технически секретар“, „водопроводчик-инкасатор“ и „водопроводчик“.

Въз основа на промененото щатно разписание с писмено предизвестие № 279/20.04.2021 г. /л.9/ ответникът - работодател е връчил на ищцата предизвестие на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 КТ /съкращаване на щата/ за прекратяване на трудовото правоотношение на горното основание след изтичане на 30-дневен срок от получаване на предизвестието. Същото е връчено на ищцата при отказ да го подпише, на дата 20.04.2021 година, в 10:04 часа.

В процесната заповед за уволнение изрично е записано освен посоченото по-горе законово основание и това, че се издава на основание приемане на ново щатно разписание, съкращение в щата и отправено предизвестие №279/20.04.2021година.

Предмет на спора в настоящето производство е изпълнени ли са задълженията на работодателя на ищцата преди издаване на процесната заповед за уволнение, визирани в разпоредбата на чл.333 от КТ и неизпълнението им води ли до незаконосъобразност на атакуваното уволнение.

Практическото осъществяване на закрилата при уволнение включва предвидени в нормативния акт задължения на работодателя и на работника, който е определен за уволнение.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от Наредба № 5 от 20.02.1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила съобразно чл.333, ал.1 от КТ задължение на работодателя е преди всичко да събере информация от работниците, които са определени за уволнение, страдат ли от

съответните болести, посочени в чл. 1, ал. 1 от наредбата. Работниците, които страдат от заболяване по наредбата, са длъжни при поискване да представят на работодателя медицински документи за заболяването си. След събирането на документите и вземане мнението на ТЕЛК работодателят е длъжен да отправи до инспекцията по труда писмено искане за разрешение за прекратяване на трудовия договор с определения за уволнение работник, страдащ от болест по чл. 1, ал. 1 от наредбата .

Правното значение на предварителната закрила при уволнение по чл. 333 КТ е определена в чл. 344, ал. 3 КТ. Правните последици от липсата на предварително разрешение е признаване на уволнението за незаконно и отмяна на заповедта за уволнение само на това основание, без съдът да разглежда трудовия спор по същество. Без значение за настъпването на последиците по ал. 3 са причините, поради които работодателят не е поискал разрешение за уволнението. Те ще настъпят и в случаите, когато работодателят е извършил уволнението, като съзнателно не е поискал разрешение или след като го е поискал не е дочакал получаването на разрешението, както и в случаите, когато работодателят не е знаел, че съответния работник или служител се ползва от закрилата по чл. 333 КТ.

Когато, обаче, работодателят е изправен по отношение на задължението си по чл. 1, ал. 2 от Наредбата да поиска от определения за уволнение работник информация страда ли от заболяване по Наредба № 5 и работникът писмено и под страх от наказателна отговорност по чл. 313 НК декларира, че не страда от такова заболяване, последиците по ал. 3 от чл. 344 КТ няма да настъпят.

Съгласно трайната практика на ВКС, обективизирана в решение № 853/17.12.2010 г. по гр.д. № 767/2010 г., решение № 44/10.02.2014 г. по гр.д. № 4497/2013 г., решение № 156/06.06.2012 г. по гр.д. № 1845/2010 г. на IV г.о. на ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК, закрилата по чл. 333, ал.1, т.3 КТ има обективен характер и важи винаги, когато работникът или служителът страда от заболяване по Наредба № 5/1987 г. за болестите, при които работниците имат особена закрила, като задължение на работодателя е да извърши преценка за наличие на предварителна закрила, като събере информация за работниците и служителите, които смята да уволни, като липсва легално вменено задължение на работника или служителя да уведомява работодателя си предварително за наличните болести. Обективният характер на закрилата се изключва само в случай, че работникът съзнателно укрие съществуващо заболяване по посочената наредба.

Наличието на заболяване по чл. 1, ал. 1 от Наредба № 5 се установява с решение на ТЕЛК по чл. 4, но медицински документ по чл. 2 от Наредба № 5 може да бъдат епикриза, медицинско удостоверение, болничен лист или друг документ, издаден от лечебното или профилактичното заведение, в което работникът се е лекувал .

В конкретния случай видно от представените с исковата молба

медицински документи, в същите е отразено, че ищцата страда от онкологично заболяване и е била с диагноза „екзоцервикс“. И това е бил известно на работодателя.

Освен това от писмо на РЗИ-М. с изх. номер 25-78 от 14.04.2021г., адресирано до ответното дружество, се установява, че жалбоподателят е бил информиран за медицинското състояние на ищцата, като е получил копие от Експертно решение № 90085/57/02.04.2021 г. на дата 20.04.2021 г. /л. 131/, но въпреки това т не е изпълнил задължението си да поиска и получи предварително мнение от ТЕЛК и разрешение от инспекцията по труда по чл. 333, ал. 1 и 2 КТ. В конкретния случай се установи, че работодателят е започнал да събира информация за преодоляване на предварителната закрила след връчване на предизвестieto за прекратяване на трудовото правоотношение на ищцата. Към момента на връчване на предизвестieto обаче работодателят изобщо не е бил иницирал процедурата по искане на разрешение от Д“ИТ“-М., нито е разполагал с документ, удостоверяващ дадено разрешение от Инспекция по труда. Нещо повече, видно от събраните по делото доказателства Инспекцията по труда не е дала разрешение за уволнение на ищцата, което означава, че предварителната закрила по чл. 333 от КТ не е преодоляна. Само на това основание уволнението на ищцата се явява незаконно и следва да бъде отменено от съда, без да се изследва трудовият спор по същество.

В този смисъл е и решение № 521/9.01.2012 г. по гр.д. № 208/2011 г. на ВКС, постановено по реда на чл. 290 ГПК, в което ясно е посочена процедурата, по която се изпълнява правилото на чл. 333, ал.1 и ал.2 КТ в случаите, в които работодателят разполага с медицински документи, че работникът страда от заболявания, представляващи различни клинични форми на заболяване, което изрично е посочено в Наредба № 5/1987 г. Неспазването на това изискване и наличието на заболяване при ищцата, поставящо я под закрилата от уволнение, е самостоятелно основание за отмяна на заповедта за прекратяването на трудовото правоотношение, без да се разглежда спора по същество.

Правилно и законосъобразно с оглед изхода по главния иск първоинстанционния съд се е произнесъл и по акцесорните за присъждане на обезщетение и възстановяване на заеманата преди уволнението работа, като е определил обезщетението съобразно нормите на КТ и приложените писмени доказателства.

Поради съвпадането на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд по отношение на предявените искове въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а обжалваното с нея решение на Районен съд гр.Б. потвърдено, като правилно и законосъобразно.

С оглед изхода на делото следва да присъдят в полза на въззиваемата направените разноски за настоящата инстанция.

Видно от представения списък на разноските, въззиваемата претендира заплащане на разноски в размер на 1300,00 лева изплатено адвокатско възнаграждение за защита пред МОС, който следва да присъди в пълен размер съобразявайки разпоредбите на Наредба 1/2004 г. за определяне на минималните размери на дължими адвокатски възнаграждения според броя на предявените искове.

Ето защо съдът намира, че възражението на процесуалния представител на жалбоподателя за прекомерност на претендирания от въззиваемата страна адвокатски хонорар е неоснователно и присъжда в пълен размер направените разноски.

Водим от гореизложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 33/12.10.2021 година постановено по гр.д.№451/2021 година по описа на Районен съд гр. Б. .

ОСЪЖДА „В. – Б.“ ЕООД, Булстат: ***, представлявано от Д.З. - управител, **ДА ЗАПЛАТИ** на Д. В. П. сумата от 1300,00 лева /хиляда и триста лева/, представляващи разноски за настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от обявяването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____